wannemad, surnuks lõid, kes hopis rammotumaks ning nõrgaks ollid läinud. Muist wannad ei iggatsend ennestele parremat mitte, sest et neile peagi weel kurjemat, kui äkkilist ihho tapmist, tulli karta. Kui ollid nenda nubba omma ello otsa pole sanud, et ei jäksand ei suggugi ennam issennast toita, ja kui arro peast ni nõdraks läinud, et ei sanud ühtegi targa nou noortele ennam pakkuda, siis jäid keigest abist ja hallastusest ilma, ja teädsid selgeste ette, et piddid nälga surrema. Se pärast pallusid kül wahhest issegi, et neid iärsko saaks tappetud.

Se mis selle hirmsa prugi jures rahwale pool teist wabbandusseks tulleb, se ei olle muud, kui et ollid waesed pimmedad paggana rahwas, kelle juurest wannudus ei leidnud ennam au egga auustamist, ja nisammoti wähhe halledat meelt teiste käest ennestele. Eks ei olnud siis nende jures sesamma luggu nenda kui moistmata

lomade ja metsa ellajatte jures, kes, kohhe kui tuggewaks ja täis kaswand on sanud, neid hopis mahha jätwad, kellest on sündinud, ja keik kurja neile tewad. Seäl siis kus innimesse lapsed alles meie päiwil nenda kui paggana rahwas ning lojusted omma lihhase wannematte wasto ennast üllesnäitwad, mis arwate kül, ehk olleks seäl peagi parrem, kui lapsed omma rammotumaks ja nõdraks arrolisseks läinud issa ja emma enneminne mahha lõõksid, kui et nende ello õhto waewa, melehaigusse ning ihho ja hinge wallo läbbi kibbedaks tewad? — Oh mis halledat kaebamised on weel monnel kohhal, ka ristiinnimeste hulgast, ellatand rahwa suust nende armetuma laste pärrast kuulda! Mis kibbedad silmapissarad jookswad monnette jures nende ärrakuinud pallet mõda sest, et lapsed ei sowi neile ei leiwa rasukest mitte rahhuga suhhu pista, ja et sedda leiwa rasukest ni nappisti jäggatakse,

Eesti-ma rahwa Kalender 1852, lk. 26